

#6

4.12.1903

ΤΟΦΛΑΕΡΤ

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΑ κρατοῦν ἐν ζωρῷ συγκινήσει τὴν Ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν· διὸ χορὸς τῆς μῆς Δούνγκαν καὶ τὸ ναυάγιον τῶν δύο ἀτμοπλοίων, τῆς Πυλάρου καὶ τῆς Ἀσσοῦ. Τὸ τελευταῖον ἴδιως, συνεκίνησε τοὺς χαρτοπαικτας οἱ δόποι οὐ πέθεσαν ἐν ἀρχῇ ὅτι ἡ Ἀσσος ἥλθε τέρτσος. Ἀργότερον δῆμος ὅταν ἐγνώσθη ὅτι ἥλθε σότος οἱ χαρτοπαικταὶ ἡσύχασαν. Ἡ Ἀσσος ἥλθε σότος, ἐνῷ ἡ Πύλαρος ἥλθε εἰς τὸν πρῶτον λύκον...

Διὰ νὰ ἔννοησουν οἱ ἀναγνῶσται μας καλλιτέρον πᾶς συνέβη ἡ χαρτοπαικτικὴ αὐτὴ σκηνὴ εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἰθάκης, παραθέτομεν ὀλόκληρον τὸν διάλογον...

Ἡ Πύλαρος (πρὸς τὴν Ἀσσον): Πάει;

Ἡ Ἀσσος: Πάει...

Ἡ Πύλαρος: Πόστα οἱ ἐπιβάται μου στὸν πρῶφα σου.

Ἡ Ἀσσος: Τέρτσο-τίρο πρώφα. Ἡ πρώφα δὲν μπορεῖ...

Ἡ Πύλαρος: Χτύπα στὸν πρύμνην...

Καὶ ἄλλους δῆμος δὲν ἐπαίχθη πασέτα ἄλλα βακαρᾶς.

Ἡ Πύλαρος: Δίδω...

Ἡ Ἀσσος: Δόξ μου.

Ἡ Πύλαρος: Πάρε εἴκοσι ἐπιβάτας...

Περισσότερον δῆμος ἀπὸ τὸ ναυάγιον συνέκινησεν διὸ χορὸς τῆς μῆς Δούνγκαν διὸ ποτὸς ἐδόθη εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον.

Ἡ μῆς Δούνγκαν ἐνέφανίσθη ὡς ἀρχαία ὁρχηστρὶς, ὀλόγυμνος, μὲ μίαν δεπτοτάτην γάζαν ἐπάνω τῆς. Μερικοὶ γέροντες μόδις εἶδον τὰ γυμνὰ μέλη τῆς χορευτρίας ἀνεφώνησαν ἀμέσως, γλύφοντες τὰ δάκτυλά τους:

— Μέδι... μέδι!...

Ἡ μῆς Δούνγκαν ἔχόρευσεν ὀλούς τοὺς ἀρχαῖους χορούς, τοὺς δόποιους ἀντέγραψεν, ὡς λέγουν, ἀπὸ ἀρχαῖα ἀγγεῖα καὶ ἀνάγλυφα..

Ἐκαμε δηλαδὴ τὸ ἀντίθετον ἀφ' ὅτι κάμνουν δοσοὶ θέλουν νὰ διαδαχθοῦν τῆς κινήσεις τῶν νεωτέρων χορῶν. Διότι δοσοὶ θέλουν νὰ μάθουν αὐτὰς τὰς κινήσεις προσφεύγουν εἰς νεώτερα ἀγγεῖα.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀμερικανὶς χορεύτρια ἔγεινε ἀφορμὴν νὰ ἀναζήσῃ μέσα μας ὁ ἀρχαῖος κόσμος. Πολλαὶ κυρίαι ἀπεφάσισαν νὰ μάθουν τὸν χορὸν αὐτὸν, πολλοὶ δὲ σύζυγοι ὑπεχρεώθησαν νὰ ἀγοράσουν ἀγγεῖα, τὰ δόπια θὰ χρησιμεύσουν ὡς χοροδιδάσκαλοι. Ἐνεκα τούτου ἥρχισαν νὰ συμβαίνουν πολλάκις μικροπαρεξηγήσεις μεταξὺ τῶν συζύγων.

Ἐπὶ παραδείγματι:

— Ἐπῆρες ἀγγεῖον;
— Τί νὰ τὸ κάνουμε ἀφοῦ ἔχουμε.
— Τί πρόστυχος ποῦ εἰσαι καῦμένε. Πρόκειται περὶ ἀρχαίου ἀγγείου, διὰ νὰ μελετήσω τὰς κινήσεις τῶν ἀρχαίων χορευτριῶν.
— Εἶνε ἀνάγκη;
— Βέβαια.

Τότε ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη... θὰ χρησιμοποιήσης αὐτὸν ποῦ ἔχουμε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι...

**

Σκέψις γίνεται νὰ εἰσαχθῇ εἰς ὅλας τὰς αἰθούσας ὁ ἀρχαῖος χορός. Εὖν κατορθωθῇ τοῦτο, θὰ πᾶ ὅτι προωθεύσαμεν πάρα πολὺ. Ἀλλὰ πῶς θὰ δυνθοῦν αἱ κυρίαι νὰ σπουδάσουν ὅλας τὰς κινήσεις; . . . Διὰ νὰ κατορθωθῇ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ εἶνε μόνον ἀγγεῖα ἀλλὰ τὰ σανάκια πρώτης τάξεως...

**

Εἰς τὸ σπῆτι:

— Μαρία φέρε μου τὴν λεκάνη...
— Τί τὴν θέλετε κύριε;
— Θέλω νὰ σπουδάσω τὸν χορὸν ποῦ ἐσπουδάσεις καὶ νὰ κυρία σου...

**

Παρότι ὅλην δῆμος τὴν ἀντίστασιν τῶν ἀνδρῶν, αἱ κυρίαι ἐμμένουν εἰς τὴν ἀπόφασιν τους. Τίδιας αἱ χῆραι ἐπιμένουν εἰς τὴν ἐκμάθησιν τοῦ ἀρχαίου χοροῦ τὸν δόπιον σπουδάζουν εἰς ἀγγεῖα, τὰ δόπια ἔχει γάλη ψεύτης!

**

Καὶ ἐν ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς συζύγου πρὸς τὴν γυναῖκα φίλου του: «Δυστυχῶς δὲν ἔχω καλλίτερον ἀγγεῖον διὰ τὴν ἐκμάθησιν ἀρχαίου χοροῦ ἀπὸ τὴν πεθερά μου, τὴν δόπιαν καὶ σοῦ στέλνω. Εἶνε παστρικὸν ἀγγεῖον τῆς ΕἼκατονταετηρίδος. Τοποθέτησται στὸ βοηθόν πολὺ εἰς τὴν ἐκμάθησιν τοῦ χοροῦ. Ἐμένα τούλαχιστον μὲ ἔκαμε πολλάκις καὶ χόρεψα»...

**

Ἡ μῆς Δούνγκαν ἔχόρευσεν ὀλούς τοὺς ἀρχαῖους χορούς, τοὺς δόπιους ἀντέγραψεν, ὡς λέγουν, ἀπὸ ἀρχαῖα ἀγγεῖα καὶ ἀνάγλυφα..

Ἐκαμε δηλαδὴ τὸ ἀντίθετον ἀφ' ὅτι κάμνουν δοσοὶ θέλουν νὰ διαδαχθοῦν τῆς κινήσεις τῶν νεωτέρων χορῶν. Διότι δοσοὶ θέλουν νὰ μάθουν αὐτὰς τὰς κινήσεις προσφεύγουν εἰς νεώτερα ἀγγεῖα.

**

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΔΑΘΗ

(Τὰ Cabinet).

Δὲν τὰ ἐπέτυχε καλά ὁ φωτογράφος καὶ δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένη γιατοῦ θὰ ζητήσῃ νὰ τῆς τραβήξῃ ἄλλα εἴς...

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΧΟΡΟΥΣ ΤΗΣ ΔΟΥΝΓΚΑΝ

ΓΙΑΔΕΣ...

(Ἀφιερούται εἰς τοὺς ἐνδέξους τῆς Ἀθήνας σεμνοτύφους).

Γιὰ δὲς αὐτὸν ποῦ κόπτονται τὰ δοῦχα τους ποῦ σχίζουν γιατί, αἰσχρὰ καὶ ἀνήδηκα λένε πᾶς ἀντικρύζουν

Γιὰ δές τους πᾶς ἐτρέξατε, ἀκον τους «μπίς» φωνάζουν τώρα ἀρχαῖα ηθική σοῦ λένε πᾶς θαυμάζουν

Ἐμπρὸς ὁ «Φλέρτ», μήν κάθεσαι τύπωσε σκίτσα νέα παρομένα δλα μοναχὰ ἀπὸ . . . sujet ἀρχαῖα...

Α - Τέλης

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ. Λίαν προσεχῶς ἀρχεται ἡ ἀνατύπωσις τῶν ὑπ' ἀριθ. 1, 2, καὶ 3 φύλλων τοῦ «Φλέρτ», δι' ἀ τόση καταπληκτική καὶ ἐπίμορος. Ζήτησις ἐσημειώθη ἐν Ἀθήναις, Πειραιεῖ καὶ ταῖς Ἐπαρχίαις.

Το Διηγματάκι Μ

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΥΓΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

“Η ζωή των είχε κατατίσει μαρτύριον ανεκδιήγητον. Η ζήλεια του κ. Ρεβίθη είχε φθάσει είς το κατακόρυφο πλέον. Λένε περούσσε ήμέρα πού νά μή της κάμη και μίαν σκηνήν. ‘Ολα της, τά διπλανέτο. Έννοεῖται ότι είχε και λίγο δίκη, διότι η κυρία Ρεβίθη ήτο χαριτωμένη γυναικούλα. Είχε δὲ ποδό πατήσει δύο μάτια κατάμαρα και γεμάτα φωτιά. Άλλα πολλάκις αἱ ἀφορμαὶ διὰ τὰς δποίας τὴν ἔζηλοτυποῦσεν δ. κ. Ρεβίθης ήσαν γελοῖαι. Έξαφρα ἐὰν τὴν ἔβλεπε νὰ κυττάξῃ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἔρεχεν εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ συλλάβῃ τὸν ἀνύπαρκτον ἔχθρον τῆς εντυχίας του. Άλλ’ αὐτὰ ήσαν τὸ δλιγύτερον. Μία σκιὰ ἐὰν ἔπειγοῦσε ἀπὸ κοντά ἀπὸ τὴν κυρίαν Ρεβίθη τῆς ἔφτιανε δλόκληρον σκηνήν.

— Ποιὸς ήτον αὐτούς;

— Ποτός; Ηρώτα ή δυστυχής κυρία Ρεβίθη.

— Νά, αὐτός πού πέρασε τάρα και σ’ ἔκπταξε.

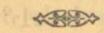
— Αφρέσ με κριτιανέ μου ήσυχη. Θὰ κάθονμαι ἔγω νὰ κυττάξω ποιὸς μὲ κυττάξει...

— Μά τὸν ἔκπταξες και ἐσύ.

— Εγώ ! ! .

— Νάι ἐσύ, μάλιστα σύ, βεβαίως σὺ πού μοῦ κάνεις τὸν μισοκακόμυρο...

Αἱ σκηναὶ αὐταὶ ἔπανελαμβάνοντο δις και τετράκις τῆς ήμέρας εἰς τὸ σπῆτη, εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὸ θέατρον. Η δυστυχής κυρία Ρεβίθη ἄλλοτε ἔκλαιεν, ἄλλοτε ἴκετενε, ἄλλοτε ὥπελει, ἄλλα ποτὲ δὲν ἔκερδιζεν ἔδαφος. Ήτο διαρκῶς ή ἡτημένη. Ο βίος της ήτο μὰ σειρὰ πικρῶν, τὰς δποίας δὲν ἤρκουν νὰ ἔξαλείφουν τὰ ἄνοστα φιλήματα τῆς μετανοίας, μὲ τὰ δποῖα δ. κ. Ρεβίθης, δστις πραγματικῶς τὴν ἡγάπα, προσεπάθει εἰς τὸ τέλος ἐκάστης σκηνῆς και ὅταν ἔβλεπεν ότι είχε ἀδικον, νὰ ἔξαγωσθῇ. Ο κ. Ρεβίθης δὲν ήτο κακὸς ἀνθρωπος, ἀλλ’ ήτο ὑπὲρ τὸ δέον ἔζηλοτυπος. Και εἴπομεν τὸν λόγους. Η κυρία Ρεβίθη ήτο ώραιά και ήτο και δλίγον φιλάνθρωπος. Άλλ’ ἐκτὸς τούτου τίποτε ἄλλο δὲν ήτο γρωτόν. Η κακὲς γλώσσες δέδιδον πολλά, ἀλλ’ ή τοιορία δὲν ἔδεισε πίστιν και ἡσοκολίθη μόνον μὲ τὸν ώραιόν της, οἱ δποῖοι ἀπὸ ἀροσεξίαν καμμιὰ φροὰ ἐστιλώντο ἐπάνω εἰς κανένα κομιρὸν λέοντα, χωρὶς ή ίδιοκτήτημα αὐτῶν νὰ είνε μέλος τῆς ἐταιρίας τῶν φιλοζώων.

Η κυρία Ρεβίθη, ήμέρα τῇ ήμέρᾳ κατεβάλλετο ἔνεκα τὸν μαρτυρίον αὐτοῦ. Η ἀπελπισία ήρχισε νὰ τὴν πιέζῃ

και αἱ μαῦραι σκέψεις νὰ τὴν ταράσσοντο. Εἰς αὐτὸν τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν ενδισκομένη μίαν ἡμέραν εἰς τὸν κοιτῶνα της, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἀνδρός της. Ο κ. Ρεβίθης ήτο κατακόκκινος και ἔλει μίαν ἀγόραν λάμψιν εἰς τὸν δφαλαμόδος. Η κυρία Ρεβίθη ἡμέρησε ὅτι παρασκευάζεται νέα σκηνὴ και ἡτομάσθη πρὸς ἀμναν. Ο κ. Ρεβίθης ἐπροκάρησε, και ἀφοῦ ἐστάθη δλίγον διὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοήν του, ἤρχισε:

— Δὲν μοῦ λέσ, γιαν ἄργησες; ποιὸν είχες αὐτοῦ, ποιὸς ήτο αὐτοῦ; έ... .

Αὐτὸν ἡρχεσε διὰ νὰ ἐκραγῇ τὸ ἡφαίστειον. Η κυρία Ρεβίθη, ή δποία είχε πλέον ἐτελῶς ἀπελπισθῇ, είχε λάβει τὴν τρομερὰν ἀπόφασιν νὰ προσθῇ εἰς τὰ ἔσχατα εἰς ἐπανάληψην νέας σκηνῆς. Και ή σκηνὴ αὐτὴ ἡλθε εἰς συγμήριον ἀκριβῶς, καθ’ ἥν ἐσκέπτετο τὴν θέσην της. Μόλις δὲ Ρεβίθης ἐτελείωσε τὴν φράσιν και ἡ Ρεβίθη ἀνόγει τὸ στόμα της:

— Κακοῦργε! Δολοφόνε τῆς ὑγείας μου. Οὐτιδανέ.. . Ανισόρροπε, μὲ ἔφαγες πειά.. . Δὲν εἶνε ζωὴ αὐτή. Δὲν εἶνε βίος αὐτὸς. Αίμορόρε μοῦ ἤπιες τὸ αἷμά μου. Οχι, δὲν ἡμπορῶ τὰ ζήσω, δὲν θὰ ζήσω σχεῖ, δχι, δὲν θὰ ζήσω. Κακοῦργε, δήμε.. . Θὰ σου δώσω σλην τὴν ζωήν μου, ἀφοῦ τὴν θέλεις. Περίμενε και θὰ σου τὴν δώσω. Θὰ πετάξω τὰ μναλά μου εἰς τὸν δέρα.. .

Οι ἀπροσδόκητοι αὐτοὶ λόγοι της, ἀπεστόμωσαν τὸν κ. Ρεβίθην, και τὸν ἡμάργακαν νὰ δποσυρθῇ εἰς τὸ γραφεῖον του.

Η κυρία Ρεβίθη ἐκραγεῖσα εἰς λυγμὸν ἔκλεισεν δπισθεν τὸν θύραν τοῦ κοιτῶνος της. Άλλα μόλις ἔπραξε τοῦτο, ἔτρεξε γελῶσα πρὸς τὴν κλίνην της και κύνασσα τὴν κεφαλὴν εἶπε στγά:

— Ελα Γιῶργο ἔβγα, ἔβγα γλήγωρα και πήδησες ἀπὸ τὸ παράθυρον εἰς τὴν αὐλή.. .

Μετὰ ἐν λεπτὸν τῆς ὥρας πρότος φοβερὸς διέσεισε τὸ σπῆτη.

— Ο Γιῶργος είχε πέσει ἐπάνω εἰς τὴν λαμαρίνα ποῦ ἐσκέπαξε τὸν δρυιθῶνα.

— Ο κρότος, ὅμοιος μὲ κρότον πιστολίον, σινεκλόνισε τὸν κ. Ρεβίθην.

— Τί εἶνε Θεέ μου ἀγέραξε; και ἔσπενες πάραντα πρὸς τὸν κοιτῶνα τῆς συζύγου του, ἀναλογίσθεις τὰς περὶ αὐτοκτονίας ἀπειλάς της. Άλλ’ ή θύρα τοῦ κοιτῶνος ήτο κλειστὴ, και δ. κ. Ρεβίθης ἤρχισε νὰ τὴν κινητᾶ μὲ γεῖδας και πόδας και νὰ κραυγάζῃ.

Η θύρα δύμας δὲν ἤρνησε, ή δὲ σιωπὴ δὲν ἔλινετο, διότι ή κυρία Ρεβίθη ἐννοήσασα τὴν ἀπάτην τοῦ ἔσπενες νὰ καταλιθῇ ἐπὶ τῆς κλίνης και νὰ προσποηθῇ τὴν ήμαθανῆ.

Ο κύνος Ρεβίθης ἔξαλλος ἐκ τῆς ἀπελπισίας τότε, ἀρπάξει ἔνα σκεπάρων και ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ μὲ ὅλη τὴν δύναμιν του στὴν κλειδωνιά.

Οιαν ή κλειδωνιά ἔξεγαρφώθηκαι ή θύρα ἤρνησεν, δ. κ. Ρεβίθης κάτωχρος ἔτρεξε πρὸς τὴν κλίνην κραυγάζων:

— Αγγελέ μου, τί ἔκανες;.. . τί ἔκανες;.. . Θεέ μου;.. . Βοήθεια! Βοήθεια!

Η κυρία Ρεβίθη ήμέρα κατέβαλλε τὸν δφαλαμόδος και ἐμάσσησε τὰς δλίγας αὐτὰς λέξεις:

— Μή... φοβεῖσαι... δὲν ἔχω τίποτε.. .

— Εγὼ πταίω πουλί μου, ἔγω.

ΑΠΟ ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ

— Τι ἄλλα ἀπὸ τὸ ναυάγιον φίλατε;

— Θύδην νεώτερον. Η Ηλαράς ἐκτυπήθη μὲ Ασσον, ήτας, σημειωτέον, ἐμπήκε μέσα...

— Ή, μά ήτο ἐπόμενον...

— Άλλα σου δρύζομαι ότι σὲ πιστεύω, ότι σὲ θεωρῶ **ΔΗΜΟΣΙΑ ΘΕΙΜΑΤΑ**

— Ω δεῖξε μου τὴν πληγήν σου...

— Μὲ τὸ ἐκτυπήθης; ποῦ ἐκτυπήθης.. . Δεῖξε μου τὰ τρέξω εἰς τὸν λατρόν.

— Λέν... ἔχω... τίποτε... θὰ περάσῃ.. . ἐψιθύρισεν ή κυρία Ρεβίθη μὲ φωνὴν θνήσκουσαν...

— Τί ήτο και ἔκαμε τέτοιο κρότο, ἀγγελέ μου; μήπως ήτο τὸ δίκαιον πιστόλι μου, δλλά ποῦ τὸ βρῆκες;

— Οχι!

— Άλλα τότε τὸ ήτο λοιπόν;

— Και ή κυρία Ρεβίθη, μὲ τὴν αὐτὴν φωνήν :

— Φυσέκι! ..

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑ ΕΙΦΟΜΑΧΙΑ

Μία φορὰ ποῦ παίζαμε μαζὺ ξιφομαχία

ἔγω κ' ἐκείνη μοναχοὶ

γὰ νὰ περγᾶ δ καιρός...

Τόσῳ δασκάλᾳ ἤτανε

σὲ τοῦτα ή κυρία

ποῦ γὰ νὰ τὴν τρυπήσω

μοῦ ἔτρεξε ιδρώς...

ΤΟ ΣΤΡΑΒΟΣΥΓΛΟ

ΟἽριστερὸς
Ψύτη

ΒΑΡΚΑΡΟΛΑ

(; ! ;)

Σχίζει τὰ νερά σιγά

“Η μικροῦλά μας βαρκοῦλα
Ποῦ στὴν θάλασσα όμοιάζει
Σὰν τὴν ωμμορφη τυφοῦλα.

Ξαπλωμένοι μὲς στὸ κύτος
Εἴμεθα ἔγώ καὶ ἐκείνη
Σ' ἔκστασι γλυκεῖα, θεία
Ποῦ ὁ ἔρωτας μᾶς δίνει

Εξαφρα τὸ βοργαδάκι
Ηχισε καὶ ἐφυσοῦσε
Καὶ στὸ πέλαγος σιγά
Τὴν βαρκοῦλα μας ὠθοῦσε.

Αχ, μοῦ λέγει, πῶς φοβοῦμαι,
Παρεσύρθημεν πολὺ,
Ἐλα φῶς μου πῦδοντά μου
Δός μου ἀκόμη ἔνα φιλί.

Τὸ κατάλαβα καὶ ἔγώ
Παρεσύρθημεν, τῆς εἶπα,
Πιάσε τοῦτον τὸν σκαρμὸδ
Βάλτοντε ἔκει στὴν τρύπα.

Καὶ μὲ τὸ μικρό της χέρι
Τὸ σκαρμὸδ ἡ κόδη πγάνει
Καὶ ζητεῖ γεμάτη χάρι
Εἰς τὴν τρύπα νὰ τὸν βάνη.

Η βαρκοῦλά μας κονυμέται
Καὶ αὐτὴ δὲν ἡμπορεῖ
Εἶνε καὶ δικαρμὸδ μεγάλος
Καὶ στὴν τρύπα δὲν χωρεῖ

Μὰ ἔγώ καιρὸδ δὲν χάρω
Δός τον μία, δός τον καὶ ἄλλη
Τὸ σκαρμὸδ βάνω στὴν τρύπα
Μὰ μὲ δύναμι μεγάλη.

Τότε πιάνω τὰ κουπὶα
Ἐγγα μόλα, ἔγγα λέσα
Η βαρκοῦλη στὴ στιγμὴ
Μπήκε στὸ λιμάνι μέσα...

Γεάννης Μάγκας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΦΛΕΡΤ

ΑΘΗΝΑΙ

Κάμετε, βλέπω, προσδόους δοκιμέραι εἰς τὰ ἐπιγράμματα,
καὶ Θαλασσινέ. Αὐτὸς εἶναι εὐχάριστον. Νὰ τέλος πάντων καὶ
ἔνας ἄνθρωπος, ποῦ βλέπετε καὶ μακρύτερα ἀπὸ τὰς φράλας τῶν
χημικῶν δέξεων, ἀν καὶ ὅλοι σεις οἱ χημικοὶ εἰσθε διαβολεμένοι.

Τὸ βλέπω ἐκ τῆς ἐπιστολῆς σας, τὸν εἰσθε πολὺ εὐλαργῆς
τῆς Λησταντάρτα Μυτώφ. Μὰ γι' αὐτὸν ἄλλως τε θὰ εἰσθε
καὶ λησταντάρτης μοῦ φανεται. Δὲν εἰσθε οὔτε δὲ πρῶτος, οὔτε
δὲ δευτερος, ἀγαπητέ, δοτης δὲ ἐπιστολῆς μοῦ διαμαρτύρεσθε
καὶ τῶν σεμνοτύφων, ἀλλ' ἐν τούτοις . . . Τὰ ποιήματα σας
πολὺ καὶ καὶ ἐπομένων βλέπετε ἐξ αὐτῶν δημοσιεύεντα.

Τακτικὲς μους συνεργάτα, φίλε Καλλιτέχνα, ἐλαβον τὴν
ἐπιστολήν σου. Καὶ πάλι, ὡς ἂρτον ἐπόμενον, ἔχεις ἐπιτυχίαν.
Ξένοις πόσα λαμβάνω καὶ τὸ ἐκάστηρ; Πολλά δέχεται τὸ κα-
λάδι μου, ἀλλὰ τὰ ἴδια σου ὡς καὶ τινα μερικῶν ἄλλων φί-
λων μου, τὰ βλέπεις πάντοτε γὰρ φυσούραν.

Ἀναμφιβόλως εἰσθε δεποτίνες, Κεντρὶ φίλιατον. Ο "Σύ-
ζυγος" καὶ τὸ "Κατά λάθος" εἶναι πολὺ καὶ διηγάματα καὶ
εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον μου θὰ δημοσιεύσων

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολήν σας, κ. Εὐελπίδη Γ. Κ., καὶ θὰ
ἐκπέλξεις τὸ δικό μου θὰ ἀγαπάταις καὶ θὰ νποστη-

ψεται. Δὲν τοὺς λογαριάζω καθόλιον λοιπὸν τοὺς ἔχθρον μου
αἴτοις, φίλε. Ἀνιπαρατάσσως ἀπέναντι τῆς σαλπᾶς καὶ μαλα-
κισμένης μορφῆς των, δύο τοὺς φίλους καὶ φίλας μου
καὶ τοὺς κάμινο πτώματα. Ιως λόγης καμμὰ ἡμέρα νὰ διοργα-
νωθῇ τὸ πρωτοτυπάτρον συλλαλητήριον τοῦ Κόσμου εἰς τὰς

"Αδήνας" . . . Καὶ ξενίσεις ποιὸ δὲν εἶναι φίλε; Ἀναμφιβόλως
τὸ Συλλαλητήριον τῶν Κοριτσιών ὑπὲρ τοῦ "Φλέρτ". Δὲν εί-
μαι κακοαντεθραμμένον καὶ δὲν καταδέχομαι, ἀλλὰς πρὸ πολ-
ικὴν εἰχα ἀρχίσει νὰ τοὺς βγάζω στὴ φόρο μερικὰ ἄπλυτα..
Βρε γὰρ τὸ Θέο!.. Λίμα ποῦ μ' ἔπιασε... Χαῖρε, χαῖρε κ. Κ. Ζ. .

Δὲν βλέπεις; Ἐχω νὰ γράψω σὲ τόσους φίλους μου . . .

Ἀναμφιβόλως εἰσαὶ δὲ προχθεινός «Μάνος Νόλης» Συ-
λότυπος Γειτόνισσα. Η παράκλησης σου ἔξετεσθη.

Ἐξετελέσθη καὶ ἡ λοικὴ σου κ. Κονδυλλόφρος.

Είμαι καταγοητευμένον ἀπὸ τὴν μεγάλην καὶ τόσον εὐ-
γενῆ καλωσόντην σας κ. Α-Τέλη. Βένχαστος θὰ δημοσιεύω
διὰ πολὺ μοῦ στέλλετε καὶ είμαι εἰς τὰς διαταγῆς σας. Είμαι τοτὲλό

ἀπὸ τὴν μεγάλην εἰς τὸν έλαβον Τιτίκα. Άλλα ἔτη ποῦ
δὲν εἰσαι Τιτίκα ἀλλὰ ἀρσενίκος; Εγώ ὅμως δὲν σοῦ χάλασα
τὸ χατζῆρο.

Αγαπητοί μου Όκτω στενοί φίλοι τοῦ Φλέρτ μὲ
χαράν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σας. Είμαι πλήρης χαρᾶς διότι
μ' ἀγαπάταις, ἀλλ' ἔκεινο δὲν γίνησε σιγά-σιγά.

Πόσον εἰσθε καὶ δεποτίνες Χάρις Ν. Μὲ χαράν μου
σπεύδω νὰ ἔκτελσον τὴν ημέραν μορφήν σους. Ήτις εἰναι διαταγὴ δι'
ἔμει.

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολήν σας κ. Τσακίρη. Σᾶς εὐχαριστῶ
διὰ τὴν πρόσθιαν εἰς τὸν εἶμαν σας, ἀλλὰ καὶ τὴν πρόθυμην σας
ἔξετέλεσθα.

Καὶ τὴν ίδιαν σας ἐπιστολήν ἔλαβον 'Αρχαιολογικὸν
Μουσεῖον καὶ ἔξετέλεσθα μὲ πρόθυμην τὴν παράκλησην σου.

Γλυκὸν μου Σάρδ-γάικ ἔχεις πολὺ γλυκεία καρδία καὶ
ἴσως γλυκυτέρων μορφήν. Εκείνο εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον μου
χωρίς ἄλλο δὲν φρονεῖς ὅτι πρέπει νὰ γνω-
μοθῶμεν;

Απειλείτον, φίνο καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν τὸ ποίημά
σου, Ρεκλαμάδρος. Άλλα γιὰ συλλογίσου . . . ἔχω ἄδικον;

Καλό μου 'Αρτίκολο — πώ!... πώ!... τὸ ἀφρούκον
ψευδώνυμων δὲν εἶσε τὸ φυσιοχημικόν — ἀποῶ καὶ ἔγω πῶς
ἔγεινες ἡ παράλειψης ἔκεινη. Στείλε μου λοιπὸν ἄλλο καὶ σίμαι
στοις διαταγῆς σου.

Πνεύμα καὶ σπιρτόν ἀληθινὸν γεμάτη ἡ ἐπιστολή σου,
φίλη δόδες Ζήνωνος. Σήμερον Πέμπτην εἰς τὰς II 1/2 π. μ.
σὲ ἀναμένω εἰς τὸ κιόσκι τῶν ἐφημερίδων εἰς τὸ Σύνταγμα.

Σπάνια δηλητή τὰ τελευταῖα σον ποιήματα, κ. Α-Τέλη.
Εἴδης σου. Τὰ βλέπεις πῶς φιγουράσσων;

Τὴν τελευταῖαν στιγμὴν ἔλαβον τὸ ἐπίγραμμά σου, κ.
Σφουγγῆ. Τὸ βλέπεις δύος δημοσιεύμενον.

Ἐχεις δίκαιον φίλον Μον-Ρέπος. Άλλα βλέπεις καὶ
ἔγω δὲν ἔχω ἄδικον.

Καὶ ή δική σου παράληπτις ἔξετέλεσθη μικρέ μου
Μπεμπέ.

Σοῦ ἀνήκει στὰ σωστὰ τὸ ψευδώνυμό σου κ. Α-Τίμε.

Τὸ διηγημά σου εἶναι ὀδραιότατον, ἀλλ' εἶναι ἔξω φρενῶν, παι-
δί μου.

Ἐδημοσίευσα ἐκεῖνο ποῦ ἥθελες, φύλατε Περικλῆ, εἰς
τὴν ὁδὸν Εὐριπίδου. Σοῦ συνιστῶ ἀγαπητή τὰ μὴ φοβᾶσαι
κανένα.

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολήν σου, κ. Κ. Β. Κερ. Εὐχαριστῶ
πάρο πολὺ διὰ τὴν μεγάλην σου καλωσόνην. Ο διάλογος ἐτέθη
εἰς τὰ πρὸς δημοσίευσον καὶ θὰ ἔληγ μὲ τὴν σειράν του.

Σὲ εὐχαριστῶ καὶ πάλιν κ. Ζ. (δόδες Εὖροδου).
Δὲν βλέπω νὰ ἔχω κανένα ἔχθρον ἄλλον ἀπὸ τὸν σεμνοτύφον,

— Μὲ τὴν σειράν του θὰ δημοσιεύσῃ Χαυδία τὸ αἰνίγμα.
Σιγά-σιγά.

— Εἶσαι πολύ, μὰ πάρα πολὺ εὐγενής Ζηλότυπε.
Τούναντίον βλέπω δὲν εἶσαι καθόλου ζηλότυπος.
Πῶς νὰ σοῦ ἔκφράσω τὴν τύπην εὐγενωμοσύνην μου;
Τὸ ποίημα εἰς τὸ προσεχές. Στείλε έταν θέλης καὶ ἄλλο.

ΠΕΙΡΑΙΕΤΟΣ

Σὲ κοσμεῖ, ώς βλέπω, ἡ ἀληθῆς εὐγένεια τῆς ψυ-
χῆς, καλό μου Ενσαν-Γατὲ. Τὸ διηγημά σου, ἀναμφι-
βόλως θὰ ἔχῃ προσεχῆς τὴν ἀρίστην θέσον.

— Μὲ ἔρωτας, ἀγαπητέ μου. Η σελίς αὐτή, ώς καὶ τὸν
πολύδιον θάριδας Αθηναίος καὶ τὸν πολύδιον Πειραιετό.

— Οχι, ἀγαπητέ μου. Η σελίς αὐτή, ώς καὶ τὸν πολύδιον
προσεχῆς μου φύλλον, εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν παν-
τὸς ἀναγγώστου μου, πάσης γωνίας τῆς γῆς. Αλλως τε
βλέπεις διὰ την δημοσιεύσων πολλὰ διὰ τὰ Τρίκα-
λα, διὰ τὴν Κρήτην καὶ τόσας ἄλλας ἐπαρχίας καὶ μέρη.

— Μὲ πολλήν προθυμίαν ἔξετέλεσθα τὸ παράλη-
σίον σου κ. Σπύρε. Είμαι πάντοτε εἰς τὰς διαταγάς σου.

— Καὶ τὴν ίδιαν σου προτοκόλλην εἶλαβον έλαβον, φίλη Νεο-
λαία, καὶ μὲ χαρὰν ἔξετέλεσθα τὴν προθυμίαν σου.

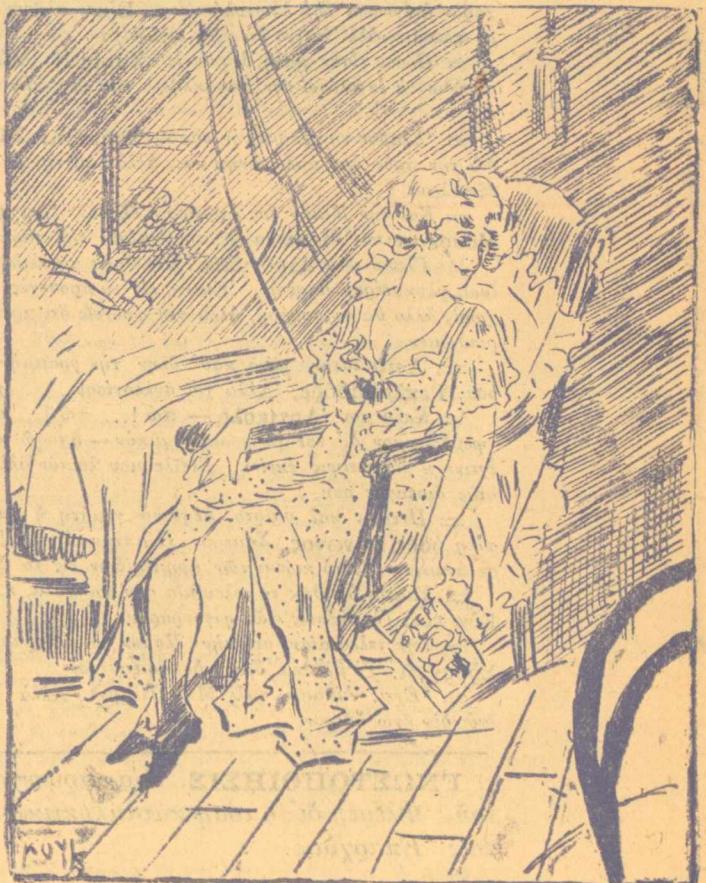
ΕΠΑΡΧΙΑΙ

— Εσένα νὰ σοῦ πῆ δ παπιᾶς στ' αὐτὴ καὶ διά-
κος στὸ κεφάλι, παλημοράκη Γιάννη Μάγκα (Κόρω-
νον). Άλλα πές μου στὸ θεό σου τί κάνεις αὐτὸν; Πα-
ραχειμάζεις ἡ παραθεῖσεις; Εῦλο ποῦ σοῦ λείπει.

— Γεμάτη ἀλήθεια καὶ εὐλικρίνειαν ἡ ἐπιστολή σας
κ. Νικ. Καΐρον (Σύρον). Δὲν δύναμαι εἰμή γὰρ σᾶς ἐκ-
φράσω τὴν βαθεῖαν εὐγενωμοσύνην μου διὰ τὴν μεγά-
λην καλωσόντην σας. Είμαι τοτὲλό

MONOMANIA

"Έχει μανίαν ο φίλος μας με τας φωτογραφίες... Μά τώσην πολλήν, ώστε τώρα που βρήκε την φίλην του στο δρόμο, την παρακαλεί νά κάμη μίαν στάσιν νά της τραβήξῃ μίαν με τό ένσταντανέ..."

ΑΠΟ ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΑΠΡΕ-MINTI

— Τι πλήξει Θεέ μου... Έδω έξεδεδετο τουλάχιστον τό Φλέρτ» διε της έβδομαδος...

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ:

ΜΩΨ = Τής έβδομαδος.
ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ ΨΑΛΤΗΣ = Διηγήματα.
ΔΙΜΟΚΟΝΤΟΡΟΣ = Άριστοκρατία.
ΔΑΝΔΗΣ = Έπιγράμματα.
ΚΑΜΠΑΝΕΛΛΟΣ = Κωμῳδίαι.
ΚΟΚΚΟΡΑΣ = Έξαντροι.
ΠΕΤΕΙΝΟΣ = Άλληλογραφία.
ΔΟΝ-ΣΑΧΛΑΜΑΡΑΣ = Σκίτσα.
ΚΑΡΑΝΤΑΣ = Εἰκόνες.

ΦΛΕΡΤ

ΣΑΤΙΡΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
"Εκδιδόμενον ἐν" Αθήναις κατά Πέμπτην.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΠΕΤΕΙΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

66 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 66

ΡΕΠΟΤΕΡ: ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ — ΣΑΤΑΝΑΣ — ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

♦ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Έντεια Δραχ. 6. — Έξαμηνος Δραχ. 3. ♦

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

(Το Τραπέζακι)

— Νά! βλέπετε; Μόλις τό ξπισσα όμεσως σηκώθηκε...

ΥΠΟΜΟΝΗ

"Όλο μοῦ λέσ, υπομονή
Τόσον καιρό νά κάνω,
Και θά μοῦ δώσης τό φιλί.
Μά πότε; Σάν πεδάνω;

"Όλο μοῦ λέσ: "Υπομονή
θέλ" ή χαρά τοῦ κόσμου.
Μά, την κακή σου την ψυχή
Και τή δική μου φως μου.

Γιατί δργά κατάλαβα,
Γιά σέ υπομονή
Δέν πρέπει νάχω ανθρώπινη
Παρά γαϊδουριή..

© ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Έξακολουθεῖ νά φαίνεται έτσι κάθε μέρα από τό παράδυρο,
και δύν λογαριάζεις καθόλου πού την βλέπεις απ'έξω τόσος κά-
σμος. Μά το «Φλέρτ» δύν τό λογαριάζει;

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ:

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΓΚΑΣ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ
ΣΤΡΑΒΟΣΤΔΟ
ΣΦΟΥΓΓΗΣ
ΑΝΦΑΝ-ΓΚΑΤΕ
Α-ΤΙΜΟΣ
ΡΑΦΑΗΛ
Α-ΤΕΛΗΣ
ΓΕΙΤΟΝΑΣ

ΟΛΗ Η ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ
γνωρίζει τὸν καλλιτέχνην κ.

ΜΟΥΓΕΡ

Τὸν κ. Μούγερ, τὸν καλλιτέχνην
διηδηματοποὺν τῆς δόδου Σταδίου
παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν.

Τὰ λονστρίνια τον, τὰ ἔξοχα
μόνον 22 δραχμάς!

Τὴν ἡγάλα πολύ. Μὰ πάρα πολύ.
Ἐκείνη δῶμας ἥτο ἀφανῆς ἄκαμπτος.
Μεθ' ὅλους τὸν στεγαγμούς τον, τὰς
περιποιήσεις, τὰς μυρωμένας ἐπο-
λᾶς καὶ τὰ πλούσια δῦρα τον, ἐκείνη
ἥτο ἀνένδοτος. Τί κριμα!...

"Ἀπελπίς μίαν ἡμέραν κατήρχετο
τὴν δόδον Σταδίου. Τὶς οἶδε τί ἐσκέ-
πιετο δυνινχής." Οταν δῶμας εὐρί-
σκετο εἰς τὸ τέρμα τῆς δόδου παρα
τὴν Ὁμόνοιαν, ἀκριβῶς ἔναντι τῆς
γωνίας τῶν δόδων Αἰδίουν καὶ Στα-
δίου, ἐστη ἐκπληκτος πρὸ τῶν προ
θηκῶν ἐνδὲ μεγάλους καὶ ἀπασιρά-
πιοντος Ζαχαροπλαστείον. Τὰ πολλὰ
ἡλεκτρικὰ φῶτα, ὁ πολὺς καὶ ὀρι-
στοφατικὸς ἐν αὐτῷ κόσμος καὶ τὸ
μέγα τοῦ καταστήματος, τὸν ἀπέ-
σπασαν ἀπὸ τὴν ρέμβην τον. Εἰσῆλθε
μηχανικῶς σχεδὸν εἰς τὸ πατριαρχαῖον
Ζαχαροπλαστείον, καὶ ἐκάθησεν...

Αἴφνης—ό—μια φαεινὴ ἰδέα τοῦ
ἐπῆλθε.

Καλεῖ τὸν ὑπάλληλον τοῦ κατα-
στήματος καὶ τοῦ παραγγέλλει νὰ γε-
μίσῃ ἔνα κοντὶ ἀπὸ τὰ ἐκλεκτέρεα
γλυκίσματα, τὰ ἔξοχώτερα φοντάρια,
τὰ λαμπρότατα μυσικοῦντ καὶ τὰς
εὐθεστέρας πάστας τὰ ἔθεσεν εἰς τὸ
κοντὶ δυπάλληλος. Εμεῖνος τὰ ἐπῆρε
ἐπῆλθωσε καὶ ἔφυγε.

— Γλυκεῖ μου Ἀγάπη.. Φῶς
μου... τοῦ ἔλεγεν ἐκείνη καὶ πᾶς
τιθεντὸν μὴ σὲ διαπᾶ; ἀφοῦ μοῦ
ἔφερες ἀπὸ τὰ ἔξοχα γλυκίσματα τοῦ
Mon-Plaisir τοῦ κ. Καραντινοῦ.
Καὶ ἔκτοτε ἀγαπῶντα...

Ο. κ. Δ. ΣΤΙΝΗΣ εἶναι δι γνωστότερος
κομματής τῶν Ἀθηνῶν.

Τὸ κομματίουν καὶ πουρεῖον του
εἰς τὴν δόδον Πειραιῶς ἀριθ. 5. καλ-
λιτεχνῆς καὶ ἀρχαῖος δῶν καὶ εἰς τὸ
εἶδος του πεφημισμένος.

Ὑπάρχει τέλος πάντων ἐν Ἀθήναις, ἐν ἀριστον χοροδιδασκαλεῖον. Εἶναι τὸ τοῦ κ. Μακρῆς εἰς
τὴν δόδον Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἀριθ. 1. Ο. κ. Μακρῆς εἶναι ἐπιστήμων εἰς τὸ εἰδός του ἀσχοληθεῖς
καὶ σπουδάσας τὴν λαμπρὰν ἐπιστήμην του.

Τὸ γάλα σας
Τὸ βούτυρόν σας
Τὸ καέμπλακ
καὶ τὸ γεασύρτε

Καὶ ἔν γένει ὅλα τὰ γολακτεὰ
Γλυκίσματά σας

Μόνον οἱ ἀδελφοὶ ΚΩΝΣΤΑ-
ΤΕΛΛΟΥ εἰς τὴν δόδον Σταδίου, μό-
νον αὗτοὶ ἔχουν τὸ λαμπρότερον Γα-
λακτοπωλεῖον τῶν Ἀθηνῶν. Γάλα ἀ-
γνόν, λουκουμάδες ἀφράτοι καὶ μπογό-
τα Κωνσταντινούπολεως. Ἰδ. σύστ.
Διαυκτερέειτο πάντοτε καὶ τὴν νύκτα
τὸ διευθύνει: αὐτὸν τὸ λεβεντόπαιδο ὁ
κ. ΧΑΡΑΛ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΕΛΛΟΣ

ΣΤΟΥ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ
Στὸ Σύνταγμα

Οσοι πίνουν τὸν μητύραν
τους ὅχι μόνον μένουν κατευχα-
ριστημένοι εἰς τῆς ποιότητος αὐτῆς
ἀλλὰ καὶ ἀπολαμβάνουν τὰ ὠραῖα
μουσικά τεμάχια τὰ ὄποια πα-
ζει καθ' ἐκάστην ἡ ὄρχήστρα του.

ΟΛΟΙ τὰς φωτογραφίας σας
ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΘΕΟΝ

Τὸ καλλιτεχνικότερον

Τὸ ώραιότερον
καὶ τὸ μεγαλείτερον

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Οδὸς Αἰδίουν
ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Ο. κ. Παπαμύτρου
εἶναι ἐπιστήμων φωτογράφος.

— Τέλος πάντων ἀδερφὲ βρῆκα
τὴν ἱσηγήσαν μον. Μόνην ἀπὸ τὸν

καιρὸν ποὺ καπνίζεις ποῦρα καὶ σιγα-
ρέττα τοῦ Σκοπελίτη δὲν ἔχω καν-

γάδες μὲ τὴν γυναικα μον. Καλό-
μαγαζὶ καὶ εἰς τὴν δόδον Γ' Σεπτεμ-
βρίουν.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
ΚΟΜΨΑ ΣΤΕΡΕΑ & ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ
ΣΤΟΥ Λ. ΜΙΝΑΡΔΟΥ
ΕΝΑΝΤΙ ΕΘ. ΤΥΠΟΓΡΑΦ.

Ο ΙΑΤΡΟΣ
ΙΩΑΝ. ΦΑΜΕΛΙΑΡΗΣ

σπουδάσας ἐπὶ μακρὸν ἐν Εὐρώπῃ τὰ
παθολογικὰ ἐν γένει νοσήματα, εἰδι-
κῶς δὲ τὰ νοσήματα λαρυγγο-,
φυνός καὶ ώτων.

Δέχεται ἐπισκέψεις καθ' ἐκάστην
10—11 π. μ. καὶ 2—4 μ. μ. Ἐκά-
στην δὲ Πέμπτην 10—11 δωρεάν.

Παρὰ τὴν πλατεῖαν Καλαμώτου
δόδος Καλαμιώτου 25.

Εἰς τὸ Γωνεαῖον

8δόδος Αθηναϊδος-Καλαμώτου 8

Ο. κ. κ.

ΕΛΕΥΘ. ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ καὶ Σ

θὰ παρακαλέσωσι τὰς εὐγενεῖς Κυ-
ρίας καὶ Δεσποινίδας νὰ μὴ λησμο-
νήσωσι κατὰ τὴν ἀγορὰν τῶν χει-
μερινῶν εἰδῶν τὸ Κατάστημά
των.

Τὸ Εύθηνότερον
Καὶ ἀρχαιότερον

Τὸ Μεγαλείτερον
Καὶ Πλουσιώτερον

Ἐμπορορραπτικὸν Κατάστημα

ΣΑΒΒΑ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗ

97—99—Οδὸς Ἀθηνᾶς — 97—66

Καθ' ἐκάστην πλούτιζόμενον μὲ
νέαν εἰσαγωγῆν ὑφασμάτων ἐκ τῶν
καλλιτέρων ἐργοστασίων Γαλλίας
Ἀγγλίας καὶ ἐκ τῶν ἐν Ἑλλάδι
κατὰ προτίμησιν κατασκευαζομέ-
νων ὑφασμάτων οὕτω πῷς νὰ είνε
προστὸν τὸ κατάστημα δι' ὅλα τὰ
βαλάντια τῶν ἐνδυομένων εἰς αὐτό.

Ο. κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
πωλεῖ τὸν δραματέρους τάπητας

Τὸ κατάστημα τοῦ εἰς τὴν δόδον Κο-
λοκοτρώνη ἔναντι τῆς Μουσικῆς

Ἐταιρίας. Τάπητες ἡγγυημένης στε-
ρεότητος καὶ τέχνης ἀπαραμίλλουν.

“Ολη ἡ ἀριστοκρατία μας
γνωρίζει τὸν καθητέχνην κ.

ΜΚΡΥΩΝΙΤΗΝ

εἰς τὴν δόδον Σταδίου ἔναντι Πιλοπω-
λείου Καστόνη.

Ἐργάζεται ἀπὸ 40ετίας ἐν Ἀθήναις,
θεαμάζεται διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν κο-
πιτικὴν του καὶ πρὸ παντὸς διὰ τὴν ἀπ-
ράμιλλον ἐφαρμογὴν καὶ κομψότητα τῶν
ἐνδυμάτων του.

Ο. κ. Σωτήριος Ντάνος δ
ἐπὶ τόσα ἔτη διευθύνας τὸ μέγα
ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Τσάμη,
ζηνοὶ ἔνα πολὺ πολὺ καλλιτεχνι-
κὸν ὑποδηματοποιεῖον εἰς τὴν δόδον
Τηπποκράτους Ἀρ. 3. Ἐναντι τῆς
Βαλλιανέου Βιβλιοθήκης.
Τὸ Φλέρτ τὸν συνιστᾷ.

ΜΠΥΡΑ — ΜΠΥΡΑ

Εἰς τὸ «Κέντρον τῶν Ζυ-
θοφίλων» εἰς τὴν δόδον Πανε-
πιστημίου-ἔναντι τοῦ Ἀρσακέου.
Ἡ μόνη Ἀρνούσιδι μπύρα,
τῶν νέων τῶν Ἀθηνῶν. Μεζέ-
δες ξέχοι. Καὶ πῶς γὰ μὴν
εἰνε ὠραῖα ἀφοῦ τὴν διευθύνει δ
κ. I. Αναστασίου;..

Ο. κ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

εἰς τὴν δόδον Σταδίου πλησίον τῆς Ὄμο-
νοιας είναι διευθυντὴς τοῦ καλλιτέρου
Μυροπωλεῖου καὶ Κουρέου τῶν Ἀ-
θηνῶν. Μύρρα εὐρωταῖκα καὶ διὰ τὰς
Ἀθήνας πρωτοφανῆ. Περιπολεῖται εἰς
τῷ Κουρέῳ ἀκρι. Ἀπλὴ ἐπίσκεψις
πειθεῖται πάντα πελάτην

“Οδὸς Σταδίου ἔναντι τῆς Γωνίας Στα-
δίου-Προαστείου.

ΤΙΣ θὰ ἐπίστευες ποτὲ ὅτι εἰς χορο-
διάσκαλος μετένη ἐπίτηδες εἰς Παρισί-
ους διὰ νὰ τελειοποιηθῇ εἰς τὴν ἐπιστή-
μην του;

Καὶ δύμως εἶναι ἀληθές. Εἶναι δ. κ.

ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ

ὅ μόνος ἑρμηνὸς Παρισινῆς Σχολῆς χο-
ροῦ ἐν Ἀθήναις εἰς τὴν Πλατείαν Κά-
νυγγος. Μαθήματα εἰς Κυρίας καὶ Δε-
σποινίδας 3—5 μ. μ. καθ' ἐκάστην. Τί
δὲ νὰ εἴπῃ κανεὶς καὶ δι' αὐτὸν τὸν λαμ-
πρὸν νέον, τὸν ὑποδημάτην τοῦ γορδι-
δασκαλεῖου τὸν ΚΟΝΤΟΜΙΧΑΛΟΝ;

Ἐν μιᾷ λέξει:

Τελειότης Παρισινή.

ΟΛΟΙ

Τὰ δῶρα τῆς «ΕΣΠΕΡΙΝΗΣ»,

Νέον λαζανὸν ἀπὸ τῆς 21 Νοεμ-
βρίου μὲ κέρδη μεγάλα καὶ ἐπιτυχῆ.

Σύστημα Ἀμερικανικώτατον καὶ
διὰ τὸν ἀναγγώτατον ἐπωφελεστότατον.

Αεπιομέρεια καθ' ἐκάστην εἰς
τὴν «Εσπερινήν».

Τραγοῦδι καὶ γλένι τὸν καθητέχνην